

Szöllősi Ramóna:

Élmények Liverpoolból

Már a középiskolai tanulmányaim alatt is sokat foglalkoztatott a külföldön tanulás lehetősége. De hogyan valósítsam ezt meg, hogyan is folytathatnám a tanulmányaimat külföldön, merjem-e kipróbálni a tanulást, az életet egy teljesen új és idegen környezetben? Aztán belevágtam: 2014 szeptemberében az Erasmus utakra pótjelentkezést hirdettek, és én beadtam a pályázatomat annak reményében, hogy a 2014/2015. II. félévi tanulmányaimat külföldön, még hozzá az Egyesült Királyságban, Liverpoolban folytathatom.

Minden papírmunka remekül alakult egészen decemberig, amikor a fogadó intézmény nem küldte vissza a szükséges dokumentumokat, emiatt egészen januárig nem éreztem biztonságosnak, de legfőképp valóságnak a kiutazásomat. Végül a szükséges dokumentumokat a kiutazásom előtt pár nappal megkaptam, így 2015. január 27-én kiutaztam az Egyesült Királyságba. Budapestről nincs közvetlen járat Liverpoolba, így a repülőgépem Pozsonyból indult, ahova a szüleim vittek ki autóval. Miután elbúcsúztam tőlük, megkezdtem utamat az ismeretlenbe, teljesen egyedül, kicsit megszeppenve, de annál kíváncsiabban. Ez volt az első eset, hogy 1-2 hétnél tovább maradok távol a szüleimtől, barátaimtól, így természetesnek éreztem, hogy kétségbe voltam esve és félttem egy kicsit. Mivel a repülő este 11 óra körül ért

Liverpoolba, így taxival tettem meg a reptér-szállás útvonalat, ami 40-45 perc volt. Ahogy megállt a taxi egy tipikus angol sorház előtt, abban a pillanatban tudatosult bennem, hogy tényleg megtörténik, amiről már régóta álmodoztam. Tipikus angol sorház, piros téglából, keskeny és magas, háromemeletes ház. Kicsit sem olyan, amihez eddig hozzá voltam szokva Magyarországon. A szállás minden igényemet kielégítette tiszta és modern volt. A házban csak diákok laktak, mindannyian Erasmus-félévet töltő hallgatók, két angol, egy olasz és egy finn származású lánnyal laktam együtt. A szállásom Liverpool belvárosához és az egyetemhez is viszonylag közel volt, körülbelül 20-25 percre. Másnap az első utam az iskolába vezetett, a Liverpool John Moores University-be, mivel az ottani félév már január 5-én el-

kezdődött, a koordinátorom arra kért, hogy minél hamarabb menjek be hozzá. A mobilitás keretein belül szociológiát tanultam, mivel ez volt a legközelebb a rekreációs szervezés és egészségfejlesztés szakhoz, vagyis ahhoz, amit Szegeden tanulok. Megkaptam a pontos órarendem, megismerkedtem az oktatókkal, körbevezettek az iskola épületében, majd elintéztük a papírokat. Ezután nem volt más hátra, mint hogy nekivágjak Liverpool felfedezésének. Minden várakozásomat felülmúlta a gyönyörű város, a folyó part, minden...! Szerencsére gyorsan megismertem új környezetemet, így nem okozott gondot a tájékozódás, nem tévedtem el a nagy városban. Az első napom az iskolában elég furcsa érzést váltott ki belőlem: a diákok még csak nem is köszöntek vissza, de nem is ültek egymás mellé. Mivel középiskolai tanulmányaim alatt sok tantárgyat angolul tanultam, így nem okozott meglepetést, hogy teljesen angolul folyt az óra. Ennek ellenére mégis azt éreztem, hogy nem fog menni nekem ez, hogy külföldön tanuljak, méghozzá egyedül. Gyorsan összeszedtem magam, hiszen én akartam kijönni, nem adhatom fel az első elbizonytalanodáskor. A kezdeti nehézségek ellenére, teljesen megszoktam az ottani légkört, szerettem kint lenni és órákra járni. Összesen négy kurzusom volt: *Mitosz vallás és varázslat; Sport bűnözés és társadalom; Szociológiai életút; Szociológiai rendszerek*. Az összes kurzus izgalmas volt, rengeteg új ismeretet szereztem. Mind a négy tárgyból egy-egy 2000-2500 szavas esszét kellett beadnom a

félév végére, plusz a *Mitosz vallás és varázslat* kurzusból egy A/1-es méretű posztert kellett csinálnunk az adott témákból és „nem hivatalos” prezentációként előadni: ez azt jelentette, hogy az oktató külön-külön odament mindenkihez és szűk körben kellett beszámolni a poszter témájáról. Az egyetemi órákon kívül sem unatkoztam, hiszen mindennap edzőterembe jártam, ahol sok embert ismerhettem meg. Mindennap tettem egy kisebb körutat a városban, mindig egy-egy új helyet fedeztem fel, a kedvencem a Liverpool Katedrális és a Folyópart volt. Sokszor velem tartottak lakótársaim is, nagyon jól kijöttem velük, rengeteg beszélgettünk, ismerkedtünk. Természetesen a szórakozási lehetőségeket sem hagytuk ki, így hétfévenként egy megszokott társasággal összeültünk, beszélgettünk. Ennek a társaságnak köszönhetően rengeteg embert ismerhettem meg: helyieket és persze rengeteg Erasmus-os tanulót, volt közöttük indiai, francia, olasz, török, hong kongi, görög stb. Sajnos egyetlen egy magyarral sem találkoztam kint, viszont februárban egyik barátnőm, március közepén a szüleim, majd a testvérem is meglátogatott az angol városban. Emellett természetesen interneten mindennap tartottuk a kapcsolatot mind a szüleimmel, mind a barátaimmal. Az igazat megvallva, az egyik legnehezebb dolog az volt, hogy nem tudtam magyarul beszélni senkivel sem, annak ellenére, hogy nap mint nap rengeteg beszéltem, de angolul. Így az internetnek köszönhetően egy-két hullámvölgyön gyorsan túl tudtam lendülni, ha be-

szélhettem egy kicsit a családommal. A másik természetesen az időjárás volt: szeszélyes és szeles. Ezzel a két szóval tudnám a legjobban jellemezni. A húsvéti ünnepeket Liverpoolban töltöttem, érdekes volt látni, hogy másként kezelik a húsvétot: egyetlen bolt sem volt zárva és fogalmuk sem volt arról, hogy mi az a locsolkodás.. ☺ Áprilisban már csak a revíziós órák voltak, mindenki az esszéit írta, az oktatók nagyon szívesen segítettek bármilyen kérdésem, bármilyen problémám adódott. Miután beadtam az összes feladatot, amit el kellett készítenem, április 30-án, csütörtökön, kettős

érzésekkel összepakoltam és elhagytam a csodálatos várost, Pozsonyba repültem, ahol a családom várt. Nagyon jó érzés volt hazaérni, de a Liverpoolban töltött idő minden egyes percét imádtam és élveztem, annak ellenére, hogy milyen nehezen indult. Rengetegen kérdezik tőlem azt, hogy megérte-e kimenni. Erre a kérdésre, csakis szuperlatívuszokban tudok válaszolni, hiszen életem egyik legjobb döntése volt beadni az Erasmus-félévre a pályázatomat, s életem egyik legjobb élménye volt egy teljesen idegen környezetben élni. ◀

